

Dibuixar-se la pell es posa de moda

¡Tatua't, nena!

El tatuatge comença a alliberar-se de la seva càrrega marginal i ha deixat de ser exclusiu dels homes. Però les dones hi busquen alguna cosa més: la fantasia eròtica.

ARXIU

Els artífexs de l'embaràs de la dècada llueixen el mateix tatuatge com a prova d'amor: un drac alat que escup foc. Estefania al turmell. Daniel, el seu guardaespalles, al pit. És un "per sempre" epidèrmic. Malgrat tot, la dermatografia —com es comença a anomenar aquesta afició— és encara avui sinònim de marginalitat. I també d'home. Perquè les dones es tatuen poc. Però es tatuen. ¿Distintiu? ¿Record? ¿Ornament? ¿Símbol? ¿Amor? Cada tatuatge —*tatu*, en argot, de l'anglès *tattoo*— significa una època de vivències emocionals, de dols, de records palpitants: de la presó, de la mili, de quan estava amb..., de quan va anar a...

MÉS ENLLÀ DEL 'LUMPEN'

"Generalment solen trobar-se en gent de baixa condició, degenerats, viciosos, mariners, soldats, presidaris, presoners i apatxes, que hi són, aquests darrers, els més afeccionats. Algunes persones riques i honorables també s'ho fan per caprici. En canvi, les dones són molt refractàries als tatuatges, especialment les qui comercien amb la seva bellesa". Així estigmatitzava José Osuna Pineda la gent tatuada, l'any 1929, en el seu llibre *Gentes de malvivir*. Osuna era "teniente

coronel de la Guardia Civil, Director de la Escuela de Policía Española, Gentil-Hombre de Cámara con Ejercicio, Comendador de Número de Alfonso XII, Caballero de la Legión de Honor de Francia, de San Hermenegildo y del Mérito Militar, jefe de la Misión Española en Colombia desde 1916 a 1921, académico de la Real Academia de Ciencias, Nobles Artes y Bellas Artes de Córdoba".

Avui, però, malgrat que el tatuatge continui exposat al refús social, esdevé, de mica en mica, pura qüestió d'estètica o simbologia de clans. És la mort de l'"Amor de madre". Així, doncs, és significatiu el nom d'una de les revistes més prestigioses en aquest camp, l'anglesa *Body Art*. A Anglaterra, on és prohibit de tatuar-se fins als 18 anys, el tatuatge entre dones de 22 i 55 anys augmenta d'una forma considerable. També als Estats Units d'Amèrica.

DRACS, GNOMS, CAVALLS I ROSES

Contràriament als homes, les dones prefereixen majoritàriament temes considerats femenins i en llocs amagats, que donin més joc a les fantasies eròtiques. La mida dels tatuatges és molt més petita. I els motius guarden també molta re-

lació amb el clan, tribu social o adscripció musical als quals pertanyin.

Així, les noies *heavies*, acostumen a escollir imatges afins a la parafernàlia que acompanya aquest estil musical: àguiles, guerrers... Sovint, imatges extretes del món del còmic. Les d'estètica més *hippy*, prefereixen cavalls, unicorns, gnoms, papallones i roses. Aquesta flor és la preferida, perquè, a més d'un motiu estètic, és molt més difícil desencisar-se'n al llarg del temps.

Una prova més que el tatuatge surt del *ghetto* és que es converteix, com quasi tots els tabús, en carn d'esnobisme. Així,

ARXIU

“algunes nenes *pijas* –segons que comenta una noia d'un establiment barceloní especialitzat–, d'aquestes que van a Studio 54, també es tatuen; normalment es fan fer cavalls petits i unicornis. Això sí, en llocs amagats”. I amagat vol dir, quasi sempre, l'esquena, els turmells, les natges, els malucs o l'engonal.

Però si moltes senyores “satanitzen” els tatuatges, no s'estan de res alhora de resoldre petits “defectes de formació”. I no tan sols es fan operacions de nas o s'inflen pits i llavis de silicona, sinó que també es tatuen: “No sovinteja gaire, però quan vénen és per a fer-se pigues a la comissura dels llavis, com a component eròtic, o per a arreglar-se el cantó d'una cella on no els surt pèl”, assegura el responsable del mateix establiment.

UN VICI

El fet que sigui per sempre, que no es pugui tornar endarrere, encara que ja existeix el tatauatge-calcomania, que desapareix en un parell de setmanes, és un *handicap* a l'hora de decidir-s'hi. Condicions higièniques a banda, hi ha també una certa por al mal que pugui fer punxar-se, sobretot en un temps en què la sang és sinònim de sida. “Fa un dolor estrany, com un pessigolleig, que varia

“Mala nena dolenta, mala nena”

La Rosa és barcelonina, té 23 anys, estudia i treballa a la universitat. Un bon dia va decidir que volia portar un tatuatge a la pell. Per a fer-ho va aprofitar unes vacances:

—Vaig anar a Londres, i quan ets a vacances no portes el mateix ritme que quan ets aquí, treballant. Estàs més per les teves coses i vaig decidir de fer-me'l. Ja feia temps que ho duia al cap, però això sempre ha estat una conya molt masculina i et talla una mica. Fins que ets una mica conscient i penses que si vols, ¿per què no?

—¿Què et van dir a casa?

—El paio que m'ho va fer em va dir: “Ara, quan tornis, la teva mare et dirà: Mala nena, mala nena”. I encara que allà hi ha més mosses que s'ho fan, no és gaire ben vist. A casa no els va agradar, però també gent coneguda s'ha escandalitzat. Socialment, està relacionat amb tot el que és marginal: ionquis, gent tirada...

—¿Per què te'l vas fer?

—Per diverses raons: és una novetat al cos i també perquè em dóna força *morbo*.

—La rosa, ¿vol dir alguna cosa?

—No, res en especial.

—¿I perquè a l'esquena?

—Perquè així no me'l veig cada dia, i si no vull, no es veu. A mi m'agrada molt portar samarreta de tirants i ara em tallo, per què et miren, al metro... Per això tinc la sensació d'haver fet una cosa que trenca.

J. M.

d'intesitat si es fa sobre zones de pell més sensible”, assegura una noia amb una papallona a l'esquena. Però té “un cert *morbo*”.

Amb tot, els amants del *tatu* el consideren un vici. I asseguren que qui se'n fa un, vol fer-se'n més. Sovint, però, les noies només en volen un. I prou.

Joan Mari

CARMÉ PUERTOLAS